

“Шешир професора Косте Вујића“, Милован Витезовић

Шешир - главни знак распознавања Косте Вујића. Било је ту и летњих и зимских, разних боја и модела - читава колекција. И као „Добро јутро“ редован дневни ритуал - бацање шешира при уласку у учионицу. Као да је тај стари професор скидао ореол строгаће да би успоставио опуштенији и приснији однос са својим ученицима. Често се преиспитивао да ли је довољно строг као разредни старешина, али увек га је веселила несташност и храброст ђака. Негде, у дубини душе, знао је да је ово једна посебна генерација гимназијалаца и често је то и истицао, поготову у разговору са директором:

„Господине директоре Козорац, лоше је ако смо им ми мера, јако лоше. Они одрастају мимо нас... они имају меру у свету... на страну та моја попустљивост о којој се може разговарати и Ваша непопустљивост о којој се не може разговарати, све ми говори господине директоре да је ово генерација која дораста Европи“.

И био је у праву, четрнаест одличних матураната, а међу њима један сјајан математичар, један одличан природњак, логичар и песник.

Посебан утисак је на мене оставио став професора Косте Вујића о условима становања. Велику важност је придавао изгледу тоалета и како се селио сваке године, увек је станодавцима налазио замерке баш по том питању. Као да је хтео да преваспита становнике читавог града.

Ова књига ми је посебно драга јер је дело великог писца који, иначе, потиче из родног краја моје маме.